

Nyomorgó fővárosi tanítók.

— A hibás rendszer. —

A főváros kulturviszonyai ép olyan siralmasak, mint az államé. Budapest székesfőváros tanítói is nyomorognak s kétségbeesetten gondolnak arra, hogy a keménynek ígérkező tél alatt miből fogják fedezni azokat a szükségleteket, amelyeknek kielégítését kedvezőbb időkre halasztani nem lehet. A siralmas állapotnak előrevetődő árnyéka a következő levél is:

Tekintetes szerkesztőség!

Az elkeseredés végső fegyvere rákényszerít, hogy tollat ragadjak s feltárjam a magam s kollégáim sajnálatos helyzetét, hogy a művelt Magyarország közönsége — különösen a székesfőváros adófizető polgárai — tájékoztatva legyenek, hogy gyermekeik nevelői és tanítói mennyi keserűségekben és megpróbáltatásokon mennek keresztül, amíg egy meghatározott összegű fizetéshez az ugynevezett koldusfillérekhez hozzájuthatnak.

Jól tudom, hogy a hírlapok mindegyike ismeri ezen tényeket s talán szükségtelen is, hogy igazolásul a magam avagy kollégáim névaláírásaival ezeket megpecsételjem.

Én a magam helyzetét vázolom, amelyből következik, hogy kartársaimnál a nyomornak csaknem ugyanazon tünete mutatkozik — más variációban.

A székesfővárosnál három év óta vagyok alkalmazásban. Alkalmaztatásom harmadik évében felvergődtem ama magas polcra, hogy osztályvezető tanító lettem négy korona napi-díj mellett. Fényes eredmény az elmúlt két esztendőhöz képest. Most állandóan huztam a napi négy korona fizetést száznyolcvan tanítási napon s így évi fizetésem felrugott hétszázhusz koronára. S ha hozzászámítom a száz korona segílyt, amit a székesfőváros nagy méltányosságból a szünidei hónapokra segíly címén kiutaltványozott — kitett az évi fizetésem nyolcszázhusz koronát. Óriási összeg az elmúlt két esztendő keresetéhez képest. Működésem első évében ugyanis napközi otthon felügyelő voltam három korona napidíjjal s ezen alkalmaztatásom öt hónapig tartott. Kerestem összesen háromszázhatvan koronát.

Működésem második évében előléptem beteghelyettes tanítónak. Ezen működésem abból állott, hogy a székesfőváros tekintetes tanácsa kiküldött három hónapra egy megbetegedett kollégát helyettesíteni.

Türelmesen vártam a harmadik tanévet s nagy szerencsémre osztályvezető tanító lettem. Végre kifogástalan három évi működésemért a székesfőváros tanácsa még állandó helyettesítésre sem osztott be, (férfi kollégáim közül

csak tizenegyen részesültek ama nagy szerencsében) s így várhatom, amíg a rendes tanító kartársaim közül valaki megbetegszik, avagy szabadságra megy s úgy előléphetek ismét esetleg beteghelyettes tanítónak.

A nőtlen tanítók már tanítónövendékkorban megszokták a nélkülözést, (legtöbbnyire a szegényebb sorsuk közül kerülnek ki,) azonban a helyettes osztályvezető tanítók között vannak családost is, mi lesz ezekkel? A közeledő tél beálltával, honnan adjanak családjuknak kenyeret és meleg hajlékot?

Tovább is folytathatnám ama tények elsorolásával, hogy mennyi felesleges pénzt pazarol a székesfőváros nagytiszteletű vezetősége oly kiadásokra, amelyek nem oly fontosak, mint a felsorolt visszas állapottok megszüntetésének szüksége: azonban nem akarom a tekintetes szerkesztőséget közleményemmel ily nagy mértékben lefoglalni.

Végül, hogy a székesfőváros tekintetes tanácsának bizonyos szociális körülményt is tekintetbe kellett volna vennie, amidőn a körülbelül harmincöt megüresedett osztályba huszonnégy hölgyet és tizenegy férfitanítót osztott be — eltekintve családost avagy nem családost voltukat.

Központi nyomtatványok XX. csoport 32/a sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző *Nyomorgó fővárosi tanítók*

Cím

Forrás: *Budapest*

Bp
(Hely)

1912. IX. 12
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Osztályozás

Tárgy

371.16

Hely

Idő

1912

Személy

Midőn szives közléséért előre is köszönetet mondok, maradtam a tek. szerkesztőség alázatos szolgája

Budapest, 1912. IX. 10.

egy székesfővárosi h. osztálytanító.

Tulajdonképpen ehhez a levélhez nem is kellene kommentár. Eleget sopánkodik önmagáért az a szomorú tény, hogy a kultúra harcosainak nincs meg a betéví falatjuk se. Mégis ma, amikor az állam is valami alamizsnával siet alkalmazottai nyomorának enyhítésére, kétszeresen kétségbeejtő, hogy a főváros illetékes tényezőinek nem jut eszébe, hogy néhány fillérrel akár drágasági, akár családi pótlékkal — a forma mellékes, csak a lényeg, a segítség a fontos — megkönnyítse tanítóinak kétségbeejtő helyzetét. Helyesen hivatkozik a levélíró arra, hogy a fővárosnál egész csomó pénzt pocskólnak el olyan befektetésekre, amik se nem sürgősek, se nem szükségeseek, ahelyett, hogy a kulturának azt a szégyenfoltját, amely a tanítói nyomorban kulminál, letörölné az adófizető polgárok adófilléireiről.